

Циклус песама Адел – Ирена Бодић

1

Одржи минут ћутања
За ту патетичну кују
Настави да живиш даље.
Нек овај глас уплови
У њено ухо и
Тамо остане.
Никад Ти неће вратити
Што је твоје.

Мисли.... Што попут риба
Сребрнкасто, кривудава плове.
Не дај јој сав улов,
Не тајну чудних туга.
Никаква их утеха не дотиче
Те мале чворове
У мозгу скривене.
Минут ћутања за Адел
Нек буде избрисана
Док не поприми
Други облик
Та Адел.

2

Адел
коса ти нарасла.
имаш седам пута
седам пута
седам година.

Из горког врукта
потекла, са птицама
птицама певаш.

Давно ти пролеће
пролете, а јесен жута
ко бебина кака
попримила боју
живог мртваца.

Безубо жваћеш
црни хлеб смекшан
у роси ливада.

Сестро моја Адел
даровах те.....
собом.

3

Као пролетње комешање
облака,
будила се земља зимом
застуђена.

Кроз загушљиву мемлу
година, кроз пустошину
унутрашњег зида, облине
јајета.

Љубила сам.
Остаје ми још крајак
пролећа и делић лета.
А онда, одлазим и ја.

4

Тешко је живети
Тешко је корачати
И непрекидно
Мењати костиме
А не пасти у несвест.

Адел, тако тиха
Тако модра
Ти седим
Крај одра
Ти додирујем
Косу, кожу лица.

Буди се Адел!
Трнова си Ружица
Заспала дубоким сном.

5

Ако се некад вратим
имаћу зелену косу и
позлаћено лице
(обрве попут Адел)
волећу мачке и
родићу десет синова и
десет кћери.

Ходаћу наглавачке
И на стопала обуваћу
рукавице.

Опет ћу писати песме
и жуљне и јаке и нежне и
живећу ту и кад живим негде
неки други живот.

6

Нико нема појма
Какав је осећај
Живети у твојој кожи
С тим осећајем гушења,
Ужасном глађу
За ваздухом.

И земља има своју сенку
Тамну, извучену
Негде из дубине.
Адел

Тугом зрачиш
Блештавом
Попут ватре.

7

Адел жели
Живети напољу
Хранити се супом
Од брезове коре
И кишнице,
Слушати пригушен
Ударац корица
Књиге узорака
Од ноћи са својим
Инсектима и
Мрким слојевима,
У ружичастим ципелама
Газећи небо
Индиго боје.

Крхкост дечака
Побуђује нежност,
Могоао би бити
Њено најстарије дете
Чудно недокучив
С испадима дивљег беса.
Могла би га волети.
Адел у ружичастим ципелама
Газећи небо индиго боје.

8

Оно што је ушло
Оно што је изашло
Адел,
Ухо Ти сачмом
Изрешетано.
Непце сврби
Крвца ври.

Из темена
Мозак пени
Ври.
Из утробе
Мука куља
Ври.

Хладан теј
Од чаура
Ври.
Зрно мака
Под јабланом

9

Зарасла си бол
У несаници
Уздахом
Тишину поткрадаш.

У пепелу ватре
Пламена Ти крв
Из носа потекла.

Нага Ти дојка
Ноћурком
Цвета.

10

Господине, изговорите мало
Јутарњег руја на прагу мог дома,
поделићемо шољицу кафе
док нема никог у близини.

Још сам у хаљетку од сан-јаве
закопчана до пејсажа свакодневице.
Одрешите руј да подгрејем тело
опесмивши росу душе.

Сколила ме зорно
шарена граја сликареве смрти
у попришту боја.
Адел, сва од вриска.
Адел, сва од пољуба.
господин Климт кистом од обрва
немогуће је топлоту бојити.